ÂDEM

PEYGAMBER'İN HİKÂYESİ

Bu kitaplardaki resimlerde peygamberlerin yüzlerini göremezsiniz.
Çünkü Müslümanlar peygamberlere olan saygılarından dolayı
onların resimlerini yapmazlar.

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI: 1274/1
Çocuk Kitapları: 301/1

Yayın Yönetmeni
Dr. Yüksel Salman

Koordinasyon
Yunus Akkaya

Eser İnceleme
Hale Şahin
Elif Erdem

Editör
Zeynep Ulviye Özkan

Baskı Takip
İsmail Derin

Baskı
Salmat Basım Yayıncılık
0312 341 10 24

2. Baskı, Ankara, 2017

2017-06-Y-0003-1274
ISBN 978-975-19-6610-0
Sertifika No: 12931

Eser İnceleme Komisyonu Kararı
12.03.2015/39

İletişim
Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Tel: (0 312) 295 72 93 - 94 Faks: (0312) 284 72 88
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım ve Satış
Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü
Tel: (0 312) 295 71 53 - 295 71 56 Faks: (0 312) 285 18 54
e-posta: dosim@diyanet.gov.tr

ÂDEM

PEYGAMBER'İN HİKÂYESİ

Özkan Öze
Resimleyen: Sevgi İçigen

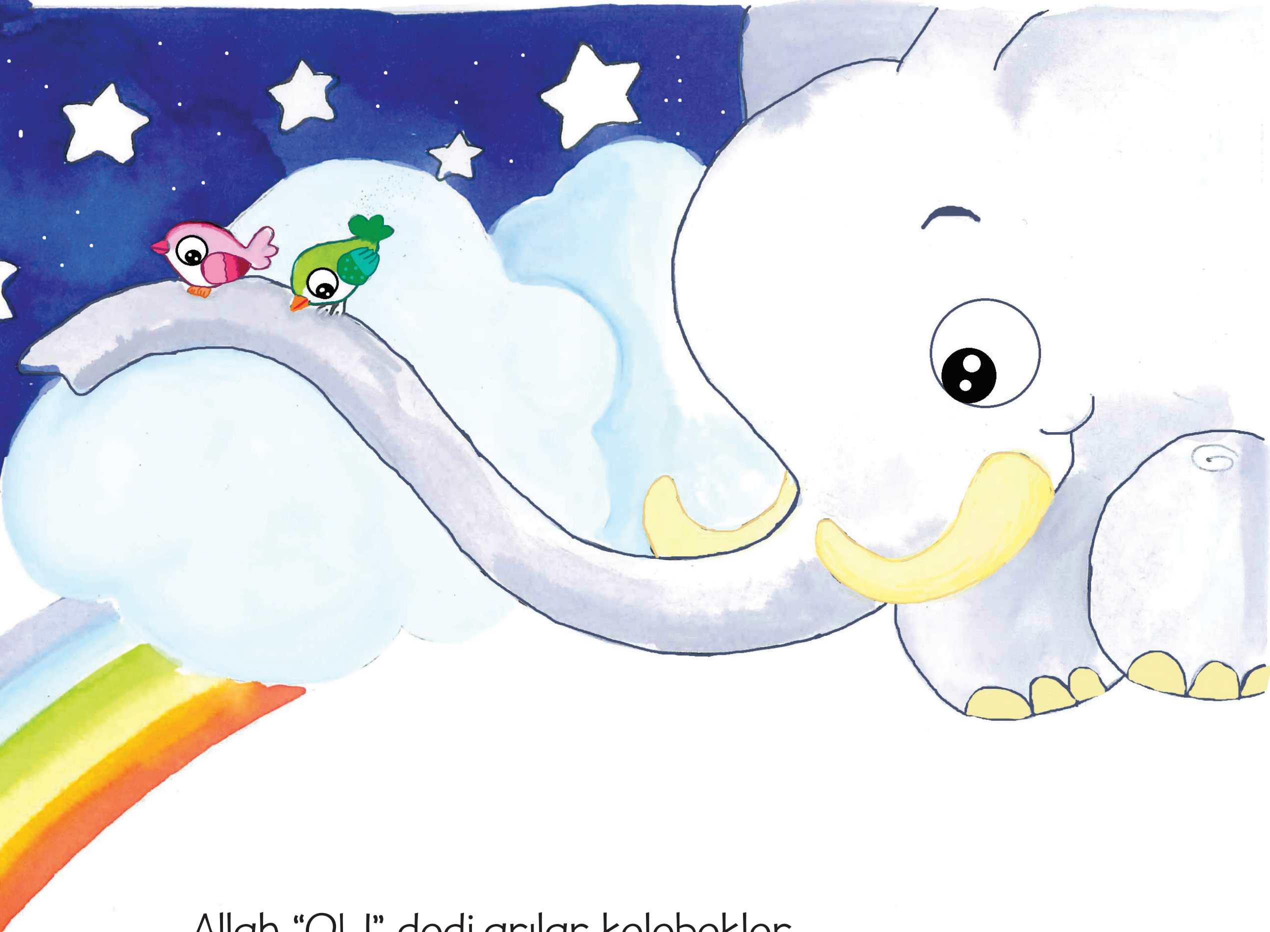

Başlangıçta sadece Allah vardı.
Onunla birlikte hiçbir şey yoktu.
Sonra Allah yaratmayı diledi.
Ve “OL!” dedi.
Çünkü Allah bir şeyi yaratmayı dilediğinde,
“OL!” der sadece.
O da, oluverir...

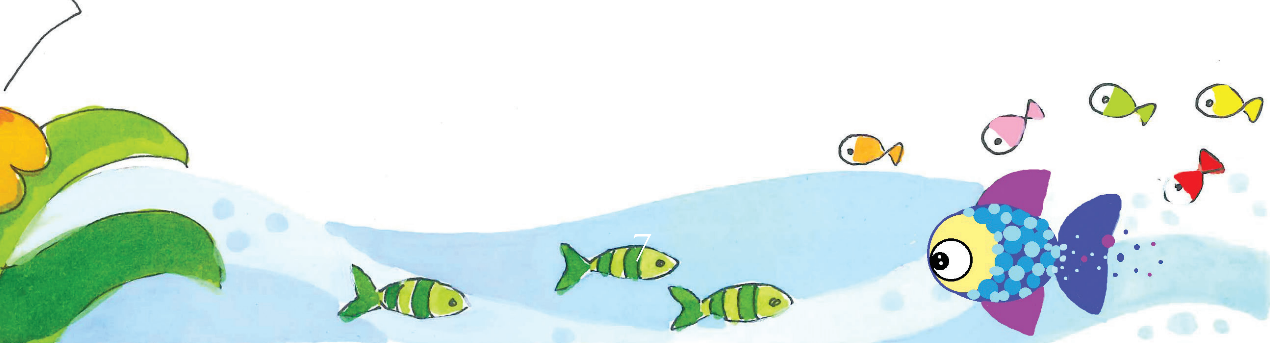
Allah "OL!" dedi, yıldızlar oldu.
Allah "OL!" dedi, dünya oldu.
Gökyüzü, bulutlar, ağaçlar,
çiçekler ve meyveler oldu...

Allah "OL!" dedi arılar, kelebekler
ve karıncalar oldu.
Kuşlar, balıklar, ceylanlar oldu...
Kaplanlar ve filler oldu.
Allah "OL!" dedi koyunlar oldu,
hızlı koşan atlar
ve kocaman inekler oldu.

Ve Allah "OL!" dedi. Topraktan
bir insan oldu.
Bu, ilk insandı…
Allah, onun ismini Âdem koydu.
Âdem önceleri cennetteydi.
Ve çok mutluydu. Ama yalnızdı!
Oysa herkesin bir arkadaşı vardı.
Keşke Âdem'in de bir arkadaşı olsaydı!
Ve Allah, Âdem'e arkadaş olarak
Havva'yı yarattı.

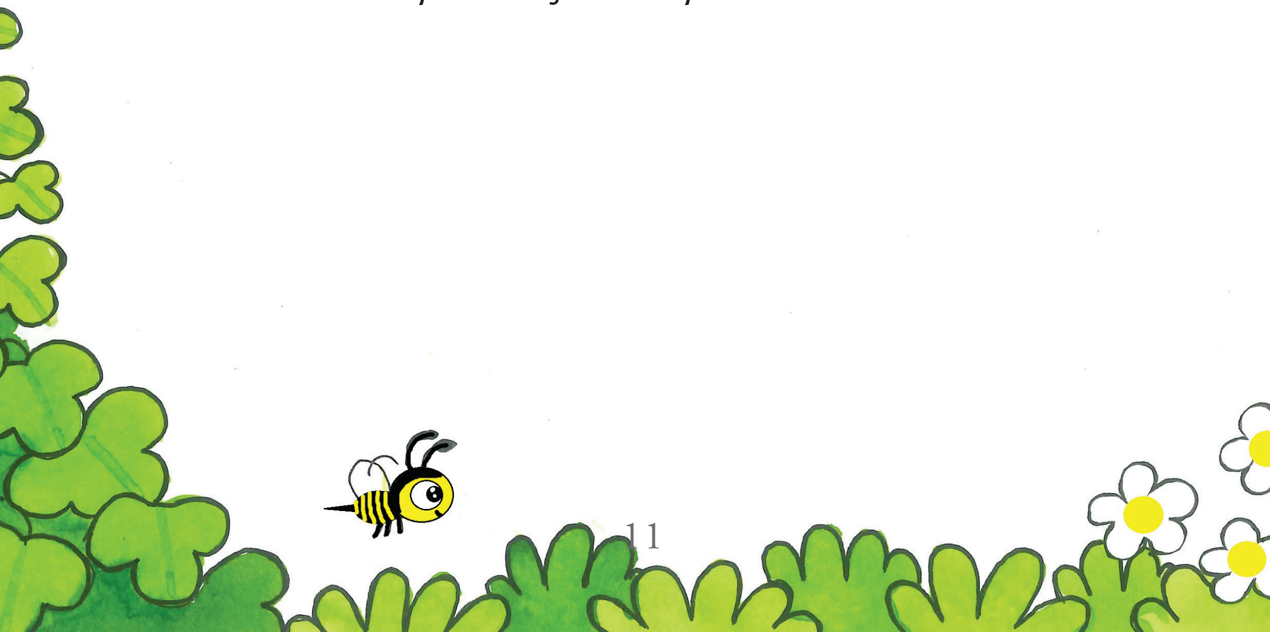
Âdem ile Havva, birlikte çok güzel
vakit geçiriyorlardı.
Çünkü cennet çok güzel bir yerdi.
Orada canları ne isterse vardı.
Türlü türlü çiçekler
ve bir sürü meyve ağacı...

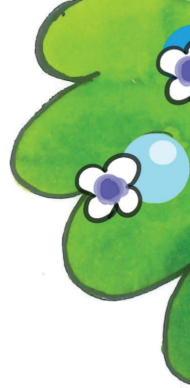

Bütün ağaçlara çıkabilir,
bütün meyvelerden yiyebilirlerdi.
Ama bir tanesi hariç!
Allah, "Sakın bu ağaca yaklaşmayın!" demişti.
O yasak ağaçtı. Meyvesi de yasak meyveydi!

Âdem ile Havva cennette çok mutluydu.
Ama şeytan hiç mutlu değildi.
Çünkü o Âdem'den nefret ediyordu.
Tabii Havva'yı da hiç sevmiyordu.

Allah şeytanı ateşten yaratmıştı.
O bir melek değildi ama meleklerle birlikteydi.
Allah, Âdemi yarattığında, meleklere,
Âdeme saygı göstermelerini emretti.
Melekler bu emri hemen yerine getirdi.

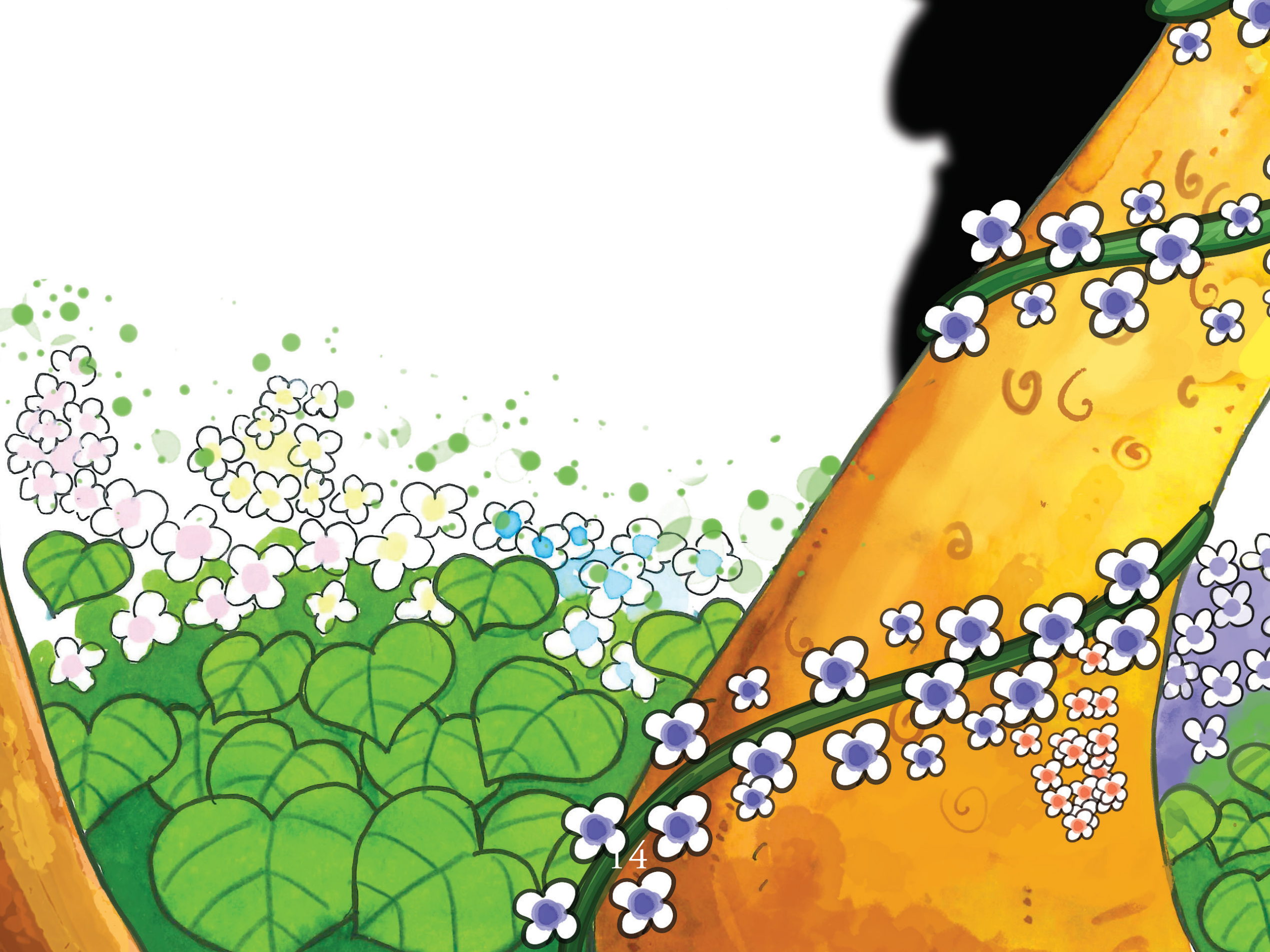

Şeytan ise,
"Beni ateşten, Âdem'i topraktan yarattın!"
diye cevap verdi Allah'a.
"Ben ondan üstünüm!
Ona asla saygı göstermem!" dedi
Bu düpedüz Allah'a karşı gelmekti.
Hem de büyük bir saygısızlık!

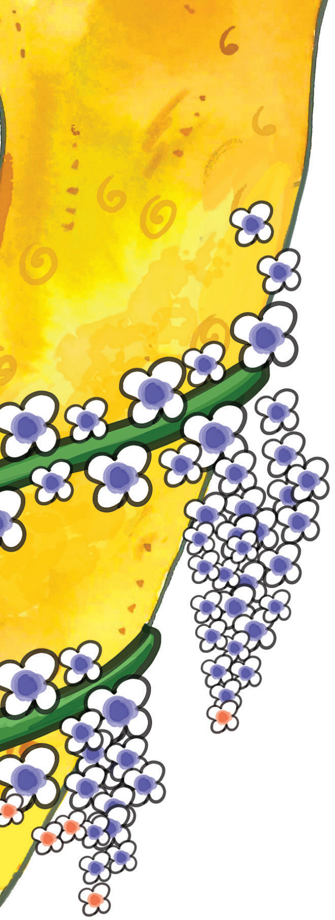

Allah, şeytana kızdı.
Ve onu huzurundan kovdu.
Bu yüzden şeytan,
Âdem'den nefret ediyordu.
Âdem'den mutlaka intikam almalıydı.
Ama nasıl?

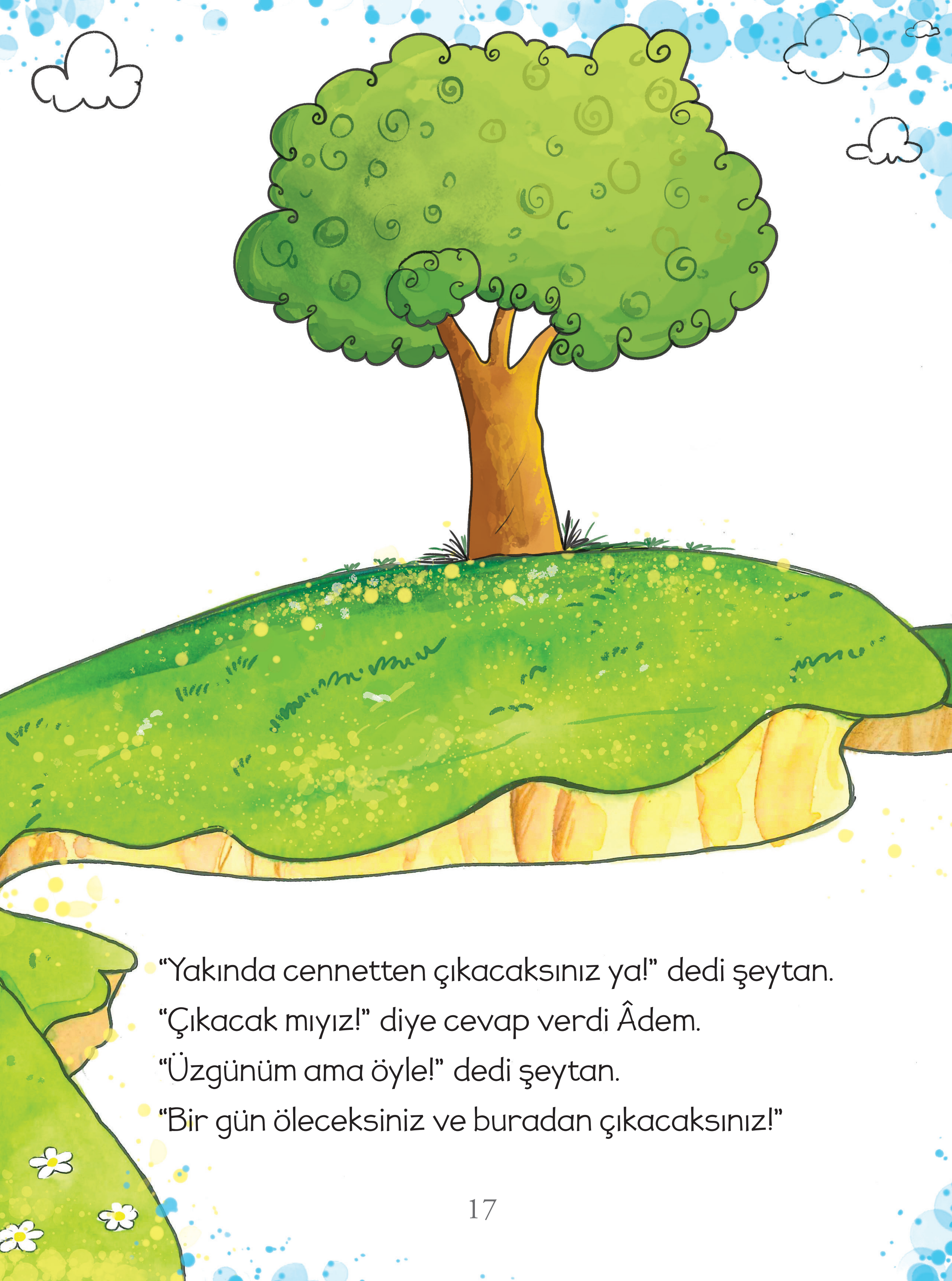

Cennette güzel bir gündü.
Şeytan bir ağacın arkasına gizlendi.
Âdem ile Havva'yı izliyordu.
"Şunları buradan kovdurmalıyım!" dedi.
Ve haince bir plân yaptı.

"Merhaba Âdem! Merhaba Havva!"
diyerek "pat!" diye çıktı saklandığı yerden.
"Sana da merhaba!" dedi Âdem ile Havva.
"Ah sizin için ne kadar üzülüyorum" dedi şeytan.
"Ama niçin?" dedi Âdem.
"Bizim üzülecek neyimiz var?"

“Yakında cennetten çıkacaksınız ya!” dedi şeytan.
“Çıkacak mıyız!” diye cevap verdi Âdem.
“Üzgünüm ama öyle!” dedi şeytan.
“Bir gün öleceksiniz ve buradan çıkacaksınız!”

“Burası cennet!” dedi Âdem.
“Burada ölmek yok!”
“Sen öyle zannet!” dedi şeytan.
Âdem çok korkmuştu.
Havva ise daha çok...
“Ama sakın merak etmeyin!” dedi şeytan.
“Bunun bir çaresi var.”
Ve uzaktaki bir ağacı göstererek:
“O ağacın meyvesinden yerseniz asla ölmezsiniz.
Sonsuza kadar cennette kalırsınız!” dedi.

“Ama o yasak ağaç!” dedi Âdem.
“Ondan asla yememeliyiz!”
“O bize yasak!” dedi Havva.
Şeytan ise,
“Vallahi de doğru söylüyorum!
Billahi de doğru söylüyorum!”
diye cevap verdi.
Ve daha bir sürü yemin etti...

Şeytan böyle yemin edince,
Âdem ile Havva ona hemen inandı.
Zaten yalanın ne olduğunu hiç bilmiyorlardı.
Gittiler ve yasak ağacın meyvesinden yediler.
"Ha hahahaha!" diye güldü şeytan.
"Onları kandırdım! Onları kandırdım!"

Oysaki Allah, şeytanın kendileri için bir düşman olduğunu Adem ve Havva'ya haber vermişti. Ona karşı dikkatli olmaları gerektiğini söylemişti.

"Eyvah!" dedi Âdem. "Biz ne yaptık! Bu meyve yasak ağacın meyvesiydi, onu asla yememeliydik!"

Havva ağlamaya başladı.

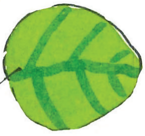
İkisi de yaptıklarından çok çok pişmandı.

Âdem ile Havva, Allah'tan af diledi.
Allah onları affetti.
Çünkü Allah affetmeyi severdi.
Ama artık cennette kalamazlardı.
Ve Allah onları, dünyaya gönderdi.

Âdem ile Havva, dünyada uzun yıllar yaşadı.
Dünyada yaşamak pek o kadar kolay değildi.
Ama Allah Âdem'e her şeyi öğretmişti.
Ekin ekmeyi ve ekmek yapmayı mesela!
Balık tutmayı, elbette ateş yakmayı da!

Sonra Âdem ile Havva'nın pek çok çocukları oldu.
Allah, Âdem'e peygamberlik görevi verdi.
Âdem Peygamber, çocuklarına hep Allah'ı anlattı.
Ve şeytanın onları nasıl kandırdığını...
Ve cennetin ne kadar güzel bir yer olduğunu...
İşte her şey böyle başladı.
Biz hepimiz, Âdem Peygamber'in çocuklarıyız!

